

"OPĚT" MIMOŘÁDNÝ LIST

FARNÍHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V NOSISLAVI

10. února v 17.00 příprava ke confirmaci přes ZOOM

čtvrtek do 18.00 biblická půlhodina zveřejněna na YouTube, na internetových stránkách sboru (podrobný návod a odkazy)

pátek zveřejněn nový díl "nábožka" na Youtube

14. února od 9.00 bohoslužby v Husově domě (je možné s rouškou přijít do 10% capacity...)

Děkujeme velmi za Vaše dary a příspěvky do sbírek.

ČTVRETEK 11. ÚNORA V 19 HODIN

VEČER S HOSTEM

PROF. MARTINEM C. PUTNOU

MODLITBA PODLE KARLA ČAPKA

PROBĚHNE ON-LINE NA

<http://www.embs.cz/zoom>

Martin C. Putna (1968) je český literární historik a kritik, překladatel, zpěvák, moderátor, pedagog a výpomocný kazatel ČCE.

Po absolvování gymnázia v Písku vystudoval na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze obor klasické filologie (1986–1991), který od počátku studoval v kombinaci s rusistikou. Paralelně se v letech 1987–1989 zúčastňoval bytových filozofických seminářů. Absolvoval studijní pobyt na Ludwig-Maximilians-Universität v Mnichově (1991–1992). Působil jako pedagog na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy, poté přešel na Fakultu humanitních studií Univerzity Karlovy. Doktorát získal roku 1995, docenturu roku 1998 za monografii Česká katolická literatura v evropském kontextu 1848–1918. Profesorem v oboru sociální a kulturní antropologie byl jmenován roku 2013.

SKORO MODLITBA

Bože, kdyby už jednou dali pokoj! Čím dál tím víc se ukazuje, že lidstvo potřebuje a musí dát ve velkém do pořádku své věci. Je třeba spousty rozumu a rozvahy, aby byl uchován mír a mohlo se myslet na sociální zajištění světa. Je třeba mnoho lásky k člověku a úcty k životu, aby se na zemi dělala spravedlnost pro každého. Máme větší starosti, než kdy lidstvo mělo, a v tom pořád vyskakují tragičtí uličníci, pořád se zpoza rohu vynořují dospělí kluci s bambitkami, padne pár ran a někdo zůstane ležet na zemi. Z politiky se stává ulice gangsterů; a už by toho mohlo být dost; i když ty kuličky lítají u sousedů, jsme si dobře vědomi, že je to ostuda pro celou Evropu. Bez úcty k člověku nebude možno organizovat svět lépe a slušněji než dosud. Ti političtí gangsteři se dopouštějí něčeho horšího než politických vražd. Zabíjejí úctu k člověku, důvěru v rozum a pocit práva, jenž má vládnout světu. Bože, kdyby už dali pokoj, nebo byli tomu aspoň naučení!

Lidové noviny 27. 7. 1934

„Sakra, povídám si, to děvče neukradlo dvě stovky; předně proto, že tomu nemůžu věřit, a za druhé, vždyť ona nepotřebovala krást; její tatík byl mlynář tamhle z té druhé strany, a ona šla na poštu jen z takové té ženské ctižádosti, že se sama uživí. Tatíka jsem dobře znal; pane, to byl nějaký písmák a krom toho evandělík; a já vám řeknu, tihle evandělíci a duchaři u nás nikdy nekradou. Jestli ty dvě stovky na poště chybí, to by je musel ukrást někdo jiný. Tak jsem, pane, té mrtvé holce tady na té hrázi slíbil, že to tak nenechám.“

Povídky z jedné kapsy.

JASNÉ PRAVIDLO

ONDŘEJ MACEK

Zástupy se Jana ptaly: Co jen máme dělat? On jim odpověděl: Kdo má dvoje oblečení, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak.

Přišli i celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se: Mistře, co máme dělat? On jim řekl: Nevymáhejte víc, než máte nařídáno.

Tázali se ho i vojáci: A co máme dělat my? Řekl jim: Nikomu nečiňte násilí, nikoho nevydírejte, spokojte se se svým žoldem.

Lidé byli plni očekávání a všichni ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on snad Mesiáš. Na to Jan všem řekl: Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než jsem já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.

Lopata je v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhasitelným.

A ještě mnohým jiným způsobem napomínal lid a kázal radostnou zvěst. Ale když káral vládce Heroda kvůli Herodiadě, manželce jeho bratra, a za všechno zlé, co činil, Herodes všechno dovršil ještě tím, že dal Jana zavřít do vězení. (Lukáš 3,10-20)

Začnu něčím jako vtipem.

Skeptik volá do nebe: Bože, jestli tam nahoře jsi, tak řekni, co máme dělat.

Z nebe se ozve hlas: Dejte hladovým jíst, domov těm, kdo ho nemají, a snažte se mít navzájem víc rádi.

Skeptik se trochu rozklepe: Jen jsem to chtěl vyzkoušet.

A nebeský hlas na to odpoví: Já taky.

Buď tento svět (a my s ním) skončí v čudu, anebo je tu ještě nějaká šance, že by to mohlo dopadnout i lépe. Ti lidé, kteří vyšli za Janem k Jordánu, doufají v tu druhou možnost – že to neskončí v totálním rozbití všeho. Můžeme se k nim přidat – k naději na proměnu světa.

My lidé se vyznačujeme zároveň často tím, že se upneme na někoho, na něco, a pak jsme zklamaní. Čekáme změnu světa a někdy i svých vlastních životů od někoho, od něčeho... od toho, že konečně bude vládnout slušná vláda, že budeme mít dobrého presidenta a změni se tak atmosféra ve společnosti, od vynálezů atd. Zrovna „my křesťané“ bychom ovšem měli vědět, že Mesiáš – zachránce je jen jeden – Ježíš. A to by

nám mohlo pomoci ke střízlivosti a také v zacílení těch očekávání, nadějí a spoléhání.

Jan je předchůdce mesiáše Ježíše a vybízí lidi: Už teď je možné (už teď je dobré) si vybrat stranu, cestu, životní způsob, vládu a zemi, ve které chceme žít.

Víra se stává vírou, když nezůstává jen jako hnutí hlavy nebo citu, ale ústí do otázky: Co mám dělat? Teprve, když se víra odráží do toho, jak žiji, jedním, chovám se k druhým, k sobě, přírodě, tak je to víra.

Pokud jde o jednání máme asi vesměs všichni tendenci soustředit se na detaily, nuance, ztrácet čas složitými debatami o všech zákratech etiky... argumentovat sociálním státem, nutností náhradního oblečení a tím, že svět přece není černobílý. Jan je prorok a radikál a zřejmě ví, jak jednoduše skutek uteče či se ztratí v záplavě slov.

Když chce být někdo od Jana pokřtěn, tak tím vyjadřuje: Stojím o životní změnu. A Jan mu na to říká, že to znamená žít tedy podle jiných pořádků, být ve svém okolí vyslancem už toho jiného světa – toho božího, kde nemá co dělat sobectví.

Kupodivu po nás Jan nechce v tomto kázání nic zbožného – modlitby, půst, četbu Bible... ale solidární pozornost k lidem vedle nás.

Jasně pravidlo: Držet na uzdě naši lakotu, jištění se do vzdálené budoucnosti, věčné obavy o zaopatření dětí, o dostatečnou rezervou. Prorok Jan stejně jako jeho starozákonní předchůdci ví, že bohatí jen bohatnou a chudí se stávají ještě chudšími. 2153 jednotlivců prý vlastní to, co 60% celkové populace. Možná mezi ně nepatříme, ale velkorysejší bychom asi být mohli. Velkorysí k cizím!

Chce to hodně velkou sílu a odvahu měnit sami sebe. Dělat něco, co se dotýká nejen mé hlavy, ale celého těla, způsobu života, mého pohodlí a i mé rodiny.

Celníci měli celnice propachtovány a asi si dost svévolně přiráželi ještě své ke všem možným daním a poplatkům. Tak těm Jan říká: Vystačte si s tím, že si vyděláte na normální živobytí. Nežijte na úkor druhých. Myslím, že to může platit i pro nás – spokojit se základním pokrytím životních potřeb. A také nepřechytračovat druhé.

A ani po Herodových vojácích Jan nechce, aby změnili práci, ale to, aby nezneužívali svou pravomoc, sílu, pozici, nechtěli si přilepšit. To je také aktuální.

Jsou to jednoduchá pravidla, ale když je zkusíme žít, tak tím vyjadřujeme, že změnu svého života, změnu zacílení svého života, změnu toho, o čem se opíráme v životě, bereme vážně.

Svět otravují malé nespravedlnosti. Ty se pak postupně skládají v nechutný celek. Každý proto musí začít u sebe.

Herodes Antipas nebyl židovský král. Jen čtvrtkrál, lokální kníže z vůle Říma, ale protože se podílel na rekonstrukci jeruzalémského chrámu, tak doufal, že toho královského kýženého titulu dosáhne. A Jan na jeho adresu (a všech politiků) mete, že s funkcí musí být spojena nějaká morálka a ne chovat se jako podvodník. Herodes ho za tuhle pravdu nechá zavřít a pak zabít. V tom je ten příběh žel také aktuální.

Ježíš brzy Janovo učení rozpracuje, ale dvě věci zpátky nevezme:

Chtít mít něco společného s Bohem se projevuje životním stylem.

Vize božího království se liší od toho, jak si království představují Herodové. Nejde v něm o bohatství, slávu, moc, ale o solidaritu.

Pozoruhodná je věta, že Jan kázal radostnou zvěst – evangelium. Co je na tom radostného, že budeme souzeni a posuzováni ne podle keců, nebo podle toho, co jsme chtěli, ale nějak nám to nevyšlo, ale podle toho, jak jsme žili s lidmi kolem nás?

No, možná to, že nás nebude soudit Jan ani jiný člověk, ale Ježíšův Bůh. Bůh snad přece jen shovívavější a milosrdnější než tušíme.

KDYBYSTE UŽ NECHTĚLI, ABYCHOM VÁM LISTY HÁZELI DO SCHRÁNKY NEBO JE POSÍLALI ELEKTRONICKY, NESTYĎTE SE TO DÁT NAJEVO.

FS ČCE v Noslavi,
Masarykova 156.

<http://nosislav.evangnet.cz>;
číslo bankovního účtu

2900034096/2010; IČ 48452831